

EL TEMPS

“... Ens causa una gran pena visitar les cases dels catòlics i àdhuc d'eclesiàstics i veure com donen entrada a periòdics satírics de pèssim gust.”

Cardenal Vidal i Barraquer

Surt els dissabtes — Any I

Barcelona, 8 de desembre del 1934

N.º 48. — Preu: 15 cèntims

Perennitat La setmana a Catalunya

La discussió, al Parlament de Madrid, del projecte de llei presentat pel Govern, relatiu al règim provisional que ha d'ésser instaurat a Catalunya — del qual ens vegérem en la impossibilitat de parlar als nostres lectors la passada setmana — avança una mica penosament. Troba oposició. Qui ho diria! I el més sorprenent encara és que aquesta oposició prové, precisament, de la banda dreta. Les dretes, sobretot les més caracteritzades, el troben absolutament rebutjable. I en això nosaltres coincidim perfectament. El que hi ha, però, és que, a aquest punt de convergència, hi arribem, respectivament, elles i nosaltres, des de dos punts de vista diametralment oposats. Llur tesi ve a ésser que la nit del 6 d'octubre caigué absolutament i definitivament el nostre règim autonòmic i que, per tant, no procedeix la creació d'un sistema provisorio més o menys reconeixedor de la personalitat de Catalunya, sinó que cal, al contrari, sotmetre la nostra terra, purament i simplement, al règim de dret comú a Espanya; mentre que nosaltres sostenim, i sostenim encara, que el conflicte plantejat a Catalunya no pot trobar altra solució completa sinó dins la mateixa legalitat constitucionalment establerta i que, apartar-se d'aquest camí, a més de constituir un tort sota el punt de vista estrictament jurídic, constitueix també un error de caràcter polític, per la qual cosa hem propugnat des del primer moment el restabliment immediat i complet de la normalitat en la nostra vida pública, d'acord amb les normes constitucionals i estatutàries. Reclamem nosaltres, en resum, fidels al nostre esperit democràtic, la plena vigència de la llei, mentre les dretes, en canvi, volen que la legalitat vigent sigui plenament anul·lada. No anem a discutir ara quina de les dues tesis és més autènticament «dretista». Només volem remarcar com les dues respectives posicions, per bé que fonamentalment antitètiques, vénen a ésser igualment incompatibles amb el projecte del Govern.

Ja és vist, però, a hores d'ara, que allò que aprovaran les Corts serà el vot particular de la C. E. D. A., el qual es limita a llevar del projecte governamental l'única condició que ens permetia sustentar l'esperança que el període de transició vers el recobriment integral de l'Estatut no seria de durada indefinida. No és, doncs, aparentment, el partit que acabdilla el Sr. Gil Robles, tan radical com les extremes dretes; per bé que això s'explica pel fet que aquest partit té ara participació directa en el poder i és obligat, per tant, a defugir tota actitud massa ostensiblement violenta.

Tanmateix, però, a despit de tots els entrebancs i totes les incidències, la realitat es manifesta constantment incoercible. Catalunya és viva. Catalunya existeix. I és únicament a base del reconeixement explícit de la veritat i la perennitat d'aquest fet que pot i ha d'ésser establerta l'harmoniosa convivència entre els diversos pobles de les terres ibèriques. Precisament la realitat d'aquest fet perennal és allò que ha de mantenir la nostra fortitud infrangible i la nostra impertorbable confiança davant qualsevol contingència. Vingui, doncs, el que vingui, nosaltres, en corroboració d'això mateix que acabem de dir, no podem pas oblidar que, com diu el nostre poeta, l'únic «qui enfonsa o alça els pobles és Déu que els ha creat» i que, a més, la història ens mostra que mai la força no ha abatut definitivament cap ideal. Anem fent, doncs, serenament i ardidament la nostra via.

La nota més destacada de la setmana és el discurs del Sr. Cambó al Parlament de Madrid en ocasió de començar-se a discutir el projecte sobre el règim transitori per a Catalunya.

Té aquest discurs diferents aspectes cada un dels quals mereix un judici a part. Els paràgrafs adreçats a la crítica dels parlaments del Sr. Honori Maura i del Sr. Goicoechea són els millors; sempre el Sr. Cambó excel·leix més en l'atac que en l'exposició doctrinal. Val a dir que aquest cop tant el Sr. Maura, qui pronuncia un discurs fluixet, com el Sr. Goicoechea, qui caigué en les més esclatants contradiccions, li donaren la feina mig feta.

Hi ha en el discurs que comentem uns passatges que de cap manera no podem aprovar. Ens referim als que tracten de qüestions de política interior catalana. Es conegut el nostre criteri en aquest punt consistent a considerar que, com es diu vulgarment, la roba bruta s'ha de rentar dins de casa. El Sr. Cambó no volgué tenir en compte aquesta sentència popular i des d'aquest punt de vista féu a les Corts del Sr. Gil Robles el mateix paper que sovint feien el Sr. Companys o el Sr. Santaló a les Corts del Sr. Azàña.

Diguem finalment que si des del punt de mira de la preparació de l'ambient parlamentari el discurs és molt hàbil, des del punt de mira d'infondre a l'auditori una major comprensió del problema de Catalunya falla estrepitosament. Un cop més s'ha fet confusió i s'ha deixat d'anomenar les coses pel seu nom. Potser es dirà que en el moment present no podia fer-se gaire més, i potser tindran raó els que ho afirmen. Però també en tenim nosaltres si assegurem que el problema català no entrarà en el camí d'una autèntica solució, fins que el coneixement de la realitat crua i nua no faci por als qui tenen l'obligació de partir d'ella i deduir-ne les seves darreres conseqüències. És aquest un sistema que, per covardia moral d'uns i d'altres, no s'ha pogut practicar mai encara. I és llàstima, perquè només de la sinceritat i de la bona voluntat pot sorgir l'endegament del més greu dels problemes plantejats actualment en el nostre món polític.

De tot el maniobreg de la Lliga durant aquests dies a Madrid, sembla que va posant-se en clar alguna cosa. El Sr. Gil Robles ha arribat al convenciment que els seus partidaris catalans tenen mala peça al teler, i ha cregut que, tot i conservant el casinet que aquests estan organitzant, li convenia molt més entendre's amb el Sr. Cambó que no pas barallar-s'hi, tal com el Sr. Azàña, a despit de tenir alguns partidaris a Catalunya, s'entenia perfectament amb l'Esquerra. D'ací que ja es parli de l'entrada d'un home de la Lliga al Govern tan bon punt hi hagi una reorganització al Ministeri que presideix el Sr. Lerroux, i es parla encara d'altres coses més acostades a la nostra

(segueix a la segona pàgina)

Els camins de salvació

per M. Carrasco i Formiguera

I VII. - NORMES PRACTIQUES D'ACTUACIO

El que pensem i el que sentim resta ja prou clarament exposat; manca tan sols que sapiguem a tot hora que devem fer per a servir amb eficàcia els ideals salvadors que professem.

En primer lloc cal, amb decisió i sinceritat, exposar nostre criteri de procediment, i dir sense eufemismes que no es pot admetre com a instrument normal de política la violència, i molt menys en ordre ofensiu i sense el previ i indispensable recolzament en una posició, democràtica i sòlidament incontrovertible.

No voldríem que es prengués aquesta declaració com un hàbil oportunisme davant el darrer i tristíssim episodi de violència que ha viscut Catalunya.

Tenim proves d'haver exposat aquesta mateixa opinió fa molt temps, com ho férem ja a les Corts Constituents en l'any 1932. Diguerem aleshores textualment (1): «A Catalunya els més extremistes en sentit nacionalista, entre els que tinc l'honor de comptar-m'hi, ens donem perfecte compte que el poder de la violència ha acabat, que no pot estar de moda en els temps actuals jugar a soldats, a guerrilles ni a trinxeres. No: la personalitat, la voluntat de Catalunya, són coses que neixen i s'assenten tan pregonament en els principis incommovibles del Dret, que no necessiten de la violència per a defensar-se i per a imposar-se, però que tampoc temen la violència que intenti destruir-los.»

En explicar el sentit democràtic de la nostra doctrina ja deixàrem exposat com tan sols la llibertat, la persuasió i la pau poden fer triomfar els nostres ideals. Doncs bé: la nostra primera preocupació en l'ordre pràctic ha d'ésser l'enfortiment de totes les orientacions que defensin, com a postulat dels problemes de Govern, autoritat i sobirania, la fórmula democràtica i el respecte i el reconeixement de l'ordenada, però lliure, voluntat dels homes i dels pobles.

Per lògica conseqüència, hem de rebutjar, doncs, i combatre tota tendència contrària al respecte d'aquests principis fonamentals per la qual es pretengui assolir un aparent ordre, una falsa pau o una convencional justícia fiant tan sols en l'imperi de la força i de la violència.

Es indispensable refermar la convicció que el millorament col·lectiu sols pot assolir-se per mitjà del perfeccionament complet dels individus que componen la col·lectivitat, i a avesar-nos a reconèixer que fracassaran totes les doctrines i es desacreditaran totes les institucions i tots els sistemes mentre els homes que els defensin els encarnin o els apliquin no hagin començat per resoldre prèviament el problema de la personal honestat i rectitud.

Hem de rebutjar els pessimismes derrotistes dels pobres d'esperit als quals la fiblada del desengany els serveix d'excusa per a justificar una còmoda posició d'absentisme, inhibició o dislipècia.

No és lícit d'excusar-nos amb un «no hi ha res a fer» mentre els enemics del bé i els servidors de l'esperit del mal s'afanyen a ocupar i enfortir-se en les posicions abandonades pels decebuts i descoratjats.

Cal l'esforç constant de tots els dies i de tots els moments per a guanyar la lluita suprema de l'ordre veritable contra el desordre de les ambicions, dels egoismes i dels interessos.

No hem de pretendre, però, que el fruit dels nostres sacrificis i dels nostres afanys poguem abastar-los a l'endemà de començar la tasca. L'ambició excessiva perjudica sempre l'èxit de totes les empreses humanes.

Cal captenir-se de la relativitat i contingència consegüents a les limitades condicions dels éssers humans, en els quals res no hi ha d'absolut i permanent...

Res no hi ha, per aquesta raó, de tan funest com concentrar totes les activitats en una pruija interessada d'aprofitament material immediat. Els qui massa volen presumir d'homes pràctics resulten mantà vegada molt més il·lusos que molts d'altres motejats d'idealistes, els quals, a fi de comptes, treuen de la vida el màxim que la vida mateixa pot donar a tots els qui aconsegueixen superar totes les pròpies misèries.

Tinguem, doncs, fe en els nostres ideals, propaguem-los i practiquem-los sense presses ni impaciències; ells tots sols ens donaran la paga a nostra fidelitat, i com més i millor sapiguem renunciar-nos a nosaltres mateixos més fermes ens retrobarem per a treballar amb el màxim d'eficàcia pel bé propi i pel dels nostres germans.

(1) «Diari de Sessions» del 10 de juny del 1932.

Es contra la nostra voluntat que deixem de publicar, aquesta setmana, uns articles que teníem preparats.

L i e g i u **EL TEMPS** Es el vostre i recomaneu setmanari.

La denúncia del tractat de Washington

Totes les reunions convocades aquests darrers mesos per a tractar de temes que tinguin relació amb els armaments de les grans potències es desenvolupen amb una lentitud veritablement extraordinària com si hi hagués molts i seriosos entrebancs que s'oposen a una tasca eficient en favor de la pau. La bel·licositat ambient influeix en forma tan visible en la marxa de totes les conferències i assemblees que pràcticament es pot dir que fracassen gairebé des de les primeres sessions. Tenim actualment a la vista dos casos ben exemplars: La Conferència del Desarmament i les Converses navals de Londres.

De la primera no en podem dir altra cosa sinó que després d'una llarga sèrie d'interrupcions ha quedat suspesa ja fa temps sense que per ara s'albiri una possible represa d'activitats. I les segones s'estan celebrant a la capital anglesa entremig de la més gran indiferència i amb una lentitud de molt mal averany. La nota més sensacional d'aquestes reunions sobre armaments navals l'ha donada el Japó en pretendre que sigui declarat nul el Tractat de Washington, que regulava el nombre d'unitats de combat que cada potència podia posar en servei. Naturalment que tothom ha comprès de seguida l'interès que té el Govern nipó per a obrar amb llibertat completa en un afer de tanta importància. Es veu el desig d'actuar amb les mans ben lliures, sense que hi hagi acords que li limitin el dret de portar-se com més li convingui. El desig de l'Imperi del Sol naixent confirma les temences dels que creuen en un proper conflicte armat que podria provocar el Japó amb la seva actuació a la Manxúria i en els afers de Xina.

La proposta nipona no ha estat gaire ben acollida per les altres potències, per bé que aquesta actitud no la poguem prendre per gaire sincera i únicament recolzada en la necessitat de fer front en forma contrària a qualsevol iniciativa dels representants d'aquell país oriental. Anglaterra i els Estats Units oposen algunes objeccions a la denúncia del Tractat. França ha lliurat una nota al Ministeri d'Afers Estrangers de Tòquio en la qual s'oposa a la denúncia, no perquè sigui partidària de la limitació naval, sinó per altres raons especials que no especifica clarament, si bé desitja que el Japó obtingui un bon èxit en la seva demanda sobre la reducció de tonatge de vaixells i mides dels canons. De la mateixa manera Itàlia ha fet saber que no recolzaria les pretensions japoneses perquè no vol ajudar una confabulació que va principalment contra l'Anglaterra i els Estats Units.

Serà possible que de les Converses de Londres no en surti precisament la denúncia del Tractat de Washington si totes les potències s'oposen i únicament queda el Japó com a defensor d'aquesta exigència. Ja sabem, però, el cas que fan els governants nipons dels acords desfavorables a llurs demandes i no tenim sinó recordar que quan a Ginebra va tractar-se de llur actuació a la Xina es va retirar el delegat de la Societat de Nacions i varen obrar com els va convenir, sense respectar cap acord ni compromís. Si ara les altres nacions no accedeixen al que demanen se n'aniran tan tranquils cap a Tòquio i construiran els vaixells de guerra que creguin per conveniència, armats com els sembli. I els altres, que no tenen la sinceritat d'exposar tan cruament llurs intencions, quedaran en ridícol.

Epistolari

per Lucius

V.

No defujo, amic dilecte, de seguir-te dient el que penso d'aquesta terra i de les idees que, acoblant-se amb el nostre sentiment, la posen, malgrat totes les contrarietats, en marxa. Bé prou que em plauria de parlar-te en altres temes — tu saps les hores que hi hem esmerçat — que reclamem altra mena de vibració, aquella necessària, lírica, a la qual hi hem consagrat, barrejats amb claror de lluna i llum de gas dels carrers petits, tants d'entusiasmes. Nosaltres, com a catalans, només podem justificar aquella tasca perquè pensàvem amb el nostre país. Concreció efectiva de la nostra personalitat. D'ell en rebem i n'hem rebut tota la justificació. Ara només sabem, entrats ja en aquella edat indefinida de terme mig de totes les edats, treballar, treballar, fer el suport convenient perquè la nostra terra, que som nosaltres, plasmi les més belles projeccions per a l'esdevenidor.

Per això, en aquest instant de mundial pertorbació, ens sentim atrets per una exigent defensa de tot el nostre patrimoni. Creiem,

TAPIOQUES i PURÉS

Figuere

són els millors.

ben sincerament, que cal muntar una disciplina, tan conscient com vulguis, tan reflexiva com et plagi, però, tanmateix, indispensable per a poder resistir totes les escomeses de tants de sistemes i per a poder conservar la nostra personalitat individual. Crec que cal que els catalans ens acostumem a parlar de disciplina. Més endavant segurament que ja no en tindrem prou de parlar-ne; la seva existència, la seva presència, ens serà convenient. L'exigirem. Però sense una profunda disciplina del país, amb tots els avantatges que comporta aquesta actitud, no podem constituir aquelles sòlides defenses que ens calen per a aturar totes les allaus que vinguin, ni per a, airejant l'esperit, augmentar la nostra eficiència.

Només podem ésser demòcrates que exercim una defensa d'aquesta democràcia. Així aquesta tolerància, aquesta comprensió i el respecte que cristianament sentim per a altres idees, no la podem sentir per totes aquelles que tenen com a principal característica la destrucció del mateix sistema que els permet viure. Democràticament, no podem acceptar, em sembla que ja és hora de dir-ho, totes aquelles manifestacions que tinguin per objecte la destrucció de la nostra civilització, que estem d'acord en que la podem encarrilar cap a l'oïra, però que ens l'estimem perquè és la nostra. Ens cal, per tant, un esperit disciplinat al servei de totes les nostres conquestes. I hem de procurar foraviar, com més aviat millor, del nostre país, totes les demagògies, siguin del color que siguin, que tant han campat per la nostra terra.

Valor de les idees

per Ignasi Maluquer

Després de les convulsions passades, altre cop la vida espiritual i política del nostre poble repren lentament el seu ritme normal. En aquestes circumstàncies succeeix un fenomen semblant al que ens proporciona la naturalesa després d'una tempesta; l'atmosfera llavors apareix amb major visualitat i hi pot destriar-se clarament el que ha restat incommovible del que ha sofert els efectes destructors. La consideració d'aquestes coses resulta altament alligadora i cal treure'n conseqüències per al futur. Resulta, doncs, particularment indicat aprofitar aquests moments en que s'han produït fenòmens que poden qualificar-se d'històrics, per a analitzar el valor dels principis a través de les contingències dels temps. Hem recollit d'alguns militants de partits catalanistes manifestacions d'escepticisme sobre la valor d'aquells principis que han informat la nostra vida política durant aquest segle. Un diari català ens ha ofert com a catecisme del moment un fragment del llibre del nostre admirat amic senyor Ferran Valls i Taberner, en el qual es proposa una revisió de l'ideari d'En Prat de la Riba. I fins ha sorgit un agrupament polític que integra un de general espanyol, que pretén donar a l'opinió catalana un nou concepte del sentit autònom de la nostra terra, disfressant un centralisme avassallador. Totes aquestes actituds ens han semblat de tant i de dubte, no pas d'aquell dubte metòdic que facilita el coneixement de la veritat, sinó d'un dubte anecdòtic, fill de la preocupació i de l'escepticisme que no condueix a res. Dintre del catalanisme s'han volgut crear categories o matisacions que vénen a desfigurar el seu únic i etern sentit, creant un estat de confusió que no pot aprofitar més que als enemics del nostre poble. Fill d'aquest confusióisme és el duplicar les pàtries i fer malabarismes amb els sentiments més preats de la nostra ànima. Els principis per essència són permanents, és a dir, que no passen de moda i a ells cal ajustar les nostres actuacions futures; és aquest un moment per a reafirmar-se en ells i recolzar decididament aquelles actuacions que hi siguin fidels. Quan es parla del fracàs del catalanisme, ens fa el mateix efecte que les afirmacions d'aquells que dogmatitzen en totes les qüestions i que cerquen l'efecte de les paraules fàcils. El fracàs dels homes volen atribuir-lo als principis, quan en realitat aquell és fill precisament d'haver-ne prescindit o d'haver-los negligit. La valor de la doctrina de Prat de la Riba radica en què recull i articula un fet real que no es pot negar ni desfigurar, perquè en cada moment revela la seva presència; són totes les manifestacions essencials del nostre poble, la seva llengua, raça, cultura, caràcter, història, etc., que coincideixen. Qualsevol camí que hom emprengui per a resoldre llealment el «fet diferencial» portarà a Prat de la Riba o no trobarà solució. Cal, doncs, que el nostre poble tingui plena consciència de la seva personalitat i dels seus deures, i que en les actuacions futures escolleixi aquells camins que assenyalen els agrupaments que existeixen al servei de Catalunya.

TAPIOQUES i PURÉS

Figuere

són els millors.

Crònica de Sport

FUTBOL

Un bon debut dels equips catalans

El Barcelona va vèncer l'Arenas sense gaires dificultats. Les característiques d'aquest equip és que està format, en la seva major part, per xicots molt joves, i per tant hem d'esperar que es vagin formant, i no seria d'estranyar que aquest equip, que està a les ordres de l'entrenador Planes, ex-jugador del Barcelona, s'anés millorant i encara donés una mica de feina als altres equips.

L'Espanyol també s'endugué els dos punts de València guanyant-lo per 3 a 1. La seva victòria es deu, principalment, a la gran actuació de la línia mitja.

El Sabadell aconseguí un empat davant l'Irun.

RUGBY

Partit Internacional

Davant d'un nombrós públic el Cornellà va perdre per la mínima diferència de 6 a 3. Fou un partit jugat a un gran tren i amb moltes belles jugades que feia temps que no havíem vist d'e-

quips de la categoria d'un Cornellà. L'equip de Cerbère causa més bona impressió que no els Arlequins que visitaren el Barcelona.

ATLETISME

Davant d'un partit d'aficionats al futbol i d'uns pares acompanyant els seus filllets per les pistes de cendra, uns atletes més o menys preparats i amb bastanta bona fe es disputaven el campionat de Catalunya de Decatlhon, i després d'aquesta organització encara es donà el cas que els atletes milloren el record de les proves, guanyant Etter, però quedant el campionat en poder de l'atleta J. Roca, per ésser el guanyador estranger.

TAPIOQUES i PURÉS

Figuere

són els millors.

Ortopèdia
TEIXIDO

recorda als socis d'U. D. C. i molt particularment als senyors Metges, les seves especialitats en braguers, faixes i mitges de goma, etc., etc.

Aribau, n.º 5

Telèfon 33882

Bústia d'"El Temps"

E. C.; Torre de Capdella. — Rebut import subscripció que finirà en 31-3-935.

M. C.; Sabadell. — Rebut import subscripcions 3er. trimestre.

J. C.; Cervera. — Rebut import subscripció any 1934. Tindrem en compte el vostre prec.

R. M.; Sant Llorenç dels Morunys. — Anotades subscripcions. Moltes gràcies.

M. C.; Manresa. — Molt reconeguts a la seva cooperació a la nostra obra. Déu li premii i la Pàtria li recompensi els seus treballs. Escrivim.

J. V.; Torelló. — Enviat exemplar reclamat. Rebreu lletra nostra.

S. S.; Igualada. — Tramesa la llista sol·licitada, desitjant-vos complet èxit en les vostres gestions.

S. C.; Gironella. — Acusem rebut de la vostra lletra. Es necessari envieu exemplars.

A. M.; Falset. — Recuperat vostre gir de 25 d'octubre.

M. A.; Balaguer. — El mateix us diem referent al vostre gir del mes d'agost.

Feu les vostres
comandes a la

BARCELONA

que us serviran
les màximes
qualitats al
mínim preu.

Servei a
domicili

Visat per la censura

La setmana a Catalunya

(ve de la primera pàgina)

terra que el lector ja ens dispensarà si no les posem per escrit, perquè no serviria de res que ens hi escarracéssim.

Novament els atemptats, atracaments i altres actes de violència atueixen la nostra terra. Sense una acció de Govern enèrgica, però intel·ligent, guiada per l'amor a Catalunya, per una connexió dels nostres problemes que només els catalans mateixos podem assolir, per un desig irrefrenable de justícia per a tothom, no

serà possible el desarmament moral dels esperits sense el qual el desarmament material de poca cosa serviria.

La tasca a fer en aquest és immensa. No manquen pas homes abnegats disposats a treballar-hi i que ja actualment hi malden a prova d'adversitats i d'obstacles. Que tots els homes de bona voluntat hi cooperin, subministrant-los mitjans, contribuint a créixer llur esfera d'influència, ajudant-los en llurs activitats socials i polítiques, preparant l'ambient perquè la llavor que sembren hi fructifiqui. Són aquests, en el moment present, els millors serveis que podem retre a Catalunya.

C.

DE TOT TEMPS

per J. M. Armengol

Crònica Universitària

La premsa Obertura de Curs

Parlava no fa gaire un amic nostre, i encertadíssimament, en un diari barceloní, de la seguretat de defensa que totstemp té el ciutadà anglès, de qualsevol color i categoria, i retreia el recent cas típic de rigor dels jutges anglesos condemnant una empresa periodística a indemnitzar un determinat personatge pel fet d'haver-li atribuït coses que aquest no havia dit i que motivaren la seva corresponent reclamació.

Són uns fets eloqüents i que dissortadament només provenen de la diferència que hi ha entre el nostre poble i aquell; no direm que el català migeval no s'assemblés més als anglesos d'ara, però el cert és que els nostres compatriotes d'avui disten força d'aquella manera de fer i d'ésser que abans esmentem... Qui sap què passaria, tanmateix, a casa nostra, si hom filés tan prim?... Potser hi hauria reclamacions a dojo, per qualsevol filigrana o futsa que no valgués una pipada de tabac, mentre hi hagués mitjà de fer la guita a un contrari... Això rail!...

Tot això ens ha vingut a la memòria en saber algunes de les coses que diumenge passat, en cloure la Setmana de Tarragona, digué l'Emm. Cardenal Prímat, certament més de les que posen els diaris, i ben substancioses i edificants, no cal dir-ho, sobretot parlant de la premsa.

Es de tota evidència que cal seleccionar-la bé, oimés per un catòlic, que ha de triar aquella premsa que enfuqui les matèries rectament i les tracti amb tota honestat. Dit està el mal efecte que fa un procedir distint; i, sobretot, hom comprèn que no és possible practicar la sàtira entre creients que realment practiquin la caritat cristiana.

La condemnnació d'aquestes activitats, oimés quan l'apassionament —per no dir el paroxisme— no veu aturador i s'atreixeix amb tot, situa, naturalment, de faiso tan justa la qüestió de que parlem, que fa innecessària, gosaríem dir, tota legislació o vigilància ulterior quan hi ha veritable consciència cristiana o esperit de germanor.

Es aquesta la millor censura prèvia, la exercida serenament abans que surti un ninot indigne o un article descordat. I no serà certament un bon pastor o director del ramat de llegidors —molts tenen força d'això, amb tot el respecte!— el que deixi passar coses ofensives que, on fan més mal, és a la mateixa publicació que les porta, ultra donar un pèssim exemple a la clèda de creients que, amb intenció, o badant, sensillament, s'empassa aquelles inconveniències. I no diguem res quan el cap superior que ha de tenir aquell seny, en lloc de frenar, dona marxa, per dir-ho en termes motoristes i del dia... En lloc de llum dona fum, com amb encert diu el nostre poble...

Perquè, malauradament, de tot això hi ha. I si no, no ho diríem ni ens haurien semblat tan a propòsit les encertades paraules que motivaren aquest comentari, i sobretot la crida autoritatíssima a tothom que vulgui entendre-la.

Creieu que hi ha fets que causen gran pena, tant si són d'acció com d'omissió. I veure que, per baixes passiones, hom gosi mentir suprimint determinats noms, posem per cas, en la relació d'una visita oficial, i això en publicacions autoritzades, és una feta que no ens atrevim a qualificar, però que fa més mal que una pedregada seca...

I bé, tots aquests aspectes són els que demanen adob en els diaris de cada dia si altra cosa no. Cultura? Civisme? Això rail!... Consciència de catòlic!

Qüestions socials

La setmana de quaranta hores

Introducció del report de M. Gaston Tessier a la 18.ª sessió de la Conferència Internacional del Treball

Traducció de Jaume Lligonya

Recordem que, a Alemanya, el rendiment per persona empleada havia augmentat, entre 1925 i 1929, de 33 per 100 en les mines d'hulla, de 41 per 100 en la indústria de la foneria i de 50 per 100 en la indústria de l'acer fos. Als Estats Units la progressió fou anàloga; entre 1919 i 1927, fou de 41 per 100 a les mines i de 43 per 100 en les manufactures, de 88 per 100 en les refineries de petroli, de 97 per 100 en la indústria de l'automòbil, de 163 per 100 en la fabricació de neumàtics.

A Alemanya, de 1907 a 1925, el nombre de cavalls-vapor utilitzats entre la indústria i els diversos oficis augmentava de vuit milions 814.598 a 35.385.281, el que representa un augment de 301.4 per 100. L'energia elèctrica, en aquell país, passava de un milió 634.553 CV, en 1907 a 14 milions 201.886 en 1926, acusant un augment de 768,9 per 100 i un augment promig anual de 42,7 per 100. No és cert que aquestes xifres aclareixen d'una manera extraordinària les causes i la gravetat del fenomen que hem vingut a anomenar «l'atur forçós tecnològic?»

En fi, una consideració, moral i pràctica al mateix temps, domina el debat. L'any passat, la Conferència s'inspirà en aquest sen-

tit, en acceptar la proposició que la Comissió de reducció de la durada del treball adoptà per 40 hores contra 23, i que indicava que els treballadors havien de participar «en els beneficis deguts al progrés de la tècnica».

La veritat és aquesta: l'home no ha pas de servir a perpetuïtat i sense remissió les exigències de l'economia, sinó que cal organitzar-la de manera que aquesta satisfaci les necessitats i aspiracions de l'ésser humà. Si, fer de manera que sigui progressivament escurada la durada del treball dels assalariats, que sigui augmentat el temps lliure que permet a l'individu desenrotllar amb més amplitud la seva vida moral, intel·lectual, familiar, cívica i social. ¿No és aquest el mateix sentit de la «recomanació sobre la utilització del temps lliure» que la Conferència votà l'any 1924?

Es ben cert també, que cap ànima generosa no restarà indiferent a aquestes perspectives. Durant el curs de la recent discussió general, el senyor Lambert Ribot ho ha indicat molt bé: «Si per resoldre els problemes socials fos suficient un esclat del cor, estic ben convençut que tots els que ens trobem ací podríem dir que foren resolts.»

Però nosaltres topem amb les greus dificultats econòmiques, fi-

Darrers dies de novembre, em despertem uns discrets cops a la porta de la meua cambra—tinc el cervell enterbolit, víctima d'un somni pesat... «Què passa?», pregunto, per tota resposta. La veu de la dispensera: «Son las ocho»; això em fa pensar un xic, i recordo que avui comencen les classes. L'optimisme del primer dia de curs, s'apodera de mi, i amb ben poca estona em trobo al carrer.

Si sempre s'espera amb certa expectació la primera classe, molt més aquest curs, que tantes coses han succeït! Precisament va com a estreno, el Dr... una de les personalitats més prestigioses de la nostra Universitat, ex i següent també prompte futur Rector. Quin comentari farà a les causes del retard de l'obertura de curs, en el típic discurs inaugural? En quin idioma ens dirigirà la paraula? Tot això és misteri que dintre poc s'aclarirà.

Arribo a la Universitat; un cop a l'espalla és la salutació d'un dels millors amics; amb una abraçada li corresponc, i junts entrem al pati de la Facultat. Els meus ulls es fixen en la Secretaria de la F. N. E. C. En un moment al meu cervell queden gravades aquestes inicials i d'elles se'n desprenen records: curs 1931-32, temps de lluita contra la F. U. E. victòria que corona nostres esforços amb la creació de la F. N. E. C.; curs 32-33, infantesa de la nostra Federació, i constitució definitiva que per a nosaltres representà, un any de lluita i treball; però, a la fi, aconseguim veure la nostra Cambra Federal, veritable petit Parlament, comissions de Cultura, Catalanització, Acció Social, Relacions Exteriors, etc., tot funcionant sota l'esperit d'aquelles quatre lletres; curs 33-34, victòria definitiva. Hem aconseguit que vinguin a nosaltres tots els estudiants de la Universitat. Passat aquest breu record, i tornant a la realitat, se'm fa més greu encara la incògnita que ens reserva aquest curs.

Entrem a l'aula, i al moment apareix el Dr... amb el seu pas greu i mesurat característic; de la seva primera paraula en naixerà una esperança o un pessimisme; el Dr... deixa amorosament el rellotge damunt la taula, ens mira, i diu «Senyors» la seva primera paraula, ha estat en el nostre idioma. Respiro satisfet, i no puc menys que comunicar al bon company que seu al meu costat tota la meua esperança condensada en aquests mots: «encara no està tot perdut».

C. C.

nanceres i tècniques. Entre la teusaurització cada dia més accentuada, d'una part, els replegaments autàrtics, per l'altra, nosaltres veiem ben clar que el finançament de les indústries, llur funcionament, llur expansió i llur esdevenidor estan amenaçats per temibles incògnites.

Entre el necessari progrés social, el preu de cost de les mercaderies elaborades, les possibilitats de venda i d'exportació, nosaltres reconeixem que hi ha un punt d'equilibri a determinar; és precisament a la recerca d'aquest equilibri, que ens ha convidat l'Organització internacional del treball tot inscrivint la «setmana de quaranta hores» en l'ordre del dia de la Conferència.

No podem amagar la recança que ens ha produït la decisió presa pel grup patronal en negar-se a prendre part en els treballs de la Comissió; per aquest fet hem estat privats del seu concurs que re-

“De re agraria”

per F. Duran i Canyameres

Unes notes lamentables. — Ho és, primer que tot, la donada fa poc pel ministre d'Agricultura de que les seves reformes no seran aplicables a aquells pagesos que s'hagin pres la justícia per la seva mà i no hagin complert els pactes. Nosaltres no creiem en l'actual i total perfecció humana. Cert és que hi ha privilegiats que tenen el gest elegant de reconèixer que a vegades la justícia i els seus interessos estan en pugna i sacrifiquen aquests darrers, però la majoria, tot i reconeixent alguns d'ells, que no són precisament els principis cristians els que regulen les seves relacions amb els conreadors de les seves propietats, defensen els seus interessos per sobre de tot, el que fa que els camperols no tinguin més remei que recórrer al que se'n diu vulgarment fer soroll, amb la qual cosa criden l'atenció dels poders constituïts i la societat tota sobre la seva situació. Una de les principals maneres de cridar l'atenció és provocant el conflicte. Si no haguessin anat a la guerra i si Verntallat i els seus seguidors no s'haguessin negat a pagar tota classe de prestacions feudals, encara hi hauria mals usos. Que poques són les reivindicacions que han conseguit els obrers industrials sense recórrer a la vaga, perjudicial moltes vegades per aquells que no tenen cap culpa ni paper en la lluita entre el capital i el treball! Mentre els forers de Galícia pagaren les pensions ningú no es preocupava de la justícia o de la injustícia de la seva situació econòmica i quan varen deixar de pagar varen ésser els mateixos perceptors que s'interessaren prop del Govern perquè s'arranjés la qüestió. Per altra part, la justícia ha d'ésser igual per tothom i a un home, per criminal que sigui, no se li poden deixar desamparats els seus drets. El no compliment dels pactes podrà donar lloc a que s'obligui a complir-los, a indemnitzar els propietaris peis perjudicis que amb l'incompliment s'hagin causat, però no a denegar als mal pagadors els drets de redempció de terres que sembla es volen concedir a tots els pagesos en les illes que té en projecte el simpàtic ministre d'Agricultura de la Ceda. Altra cosa seria ran injusta com la llei de contractes de conreu, que en les seves disposicions transitòries disposava, que si demanaven redempció de contracte els pagesos que en anys anteriors no havien pagat la totalitat de les parts que devien a l'amo, havien de dipositar el cinquanta per cent de l'estipulat, i en canvi si era demandada pels que fins llavors havien complert en tot, s'havia de consignar un seixanta cinc per cent. En ambdós casos hi ha injustícia. En el cas a que es refereix la nota del ministre, contra els no complidors dels pactes, i en la llei de contractes de conreu catalana, a favor seu.

Altra nota lamentable és la intromissió a Catalunya de la força pública en la solució dels conflictes entre propietaris i conreadors. A ningú no se li ha ocorregut de ficar a la presó als estadants de pisos de lloguer que no paguen els venciments de l'arrendament. La força pública ha d'intervenir en les transgressions del dret quan aquestes procedeixen de persones que no tenen cap vincle contractual amb l'expoliat, però per a dirimir si s'han complert o no els pactes d'un contracte, hi han els tribunals de justícia i els desdonaments per manca de pagament. El mal ja ve de molts anys, era tradicional que la guàrdia civil intervingués en les collites, impedit que fos portada cap portadora de raïms a casa del pages, mentre prèviament no s'haguessin satisfet les parts de l'amo. En els primers temps de la proclamació de la república, el llavors governador de Barcelona, Sr. Anguera de Sojo, va dictar unes instruccions, en les que, després de molts circumloquis, es confessava que la força pública res no té a fer en la solució dels conflictes entre propietaris i parcers.

A més, en aquesta nota que comentem, es diu que un pagès ha estat obligat a fer entrega de la collita que s'apropia i de la part que corresponia al propietari. Creiem que hi ha un defecte de redacció, doncs de l'única cosa de que podia apropiarse indegudament el pagès era de la part del propietari.

Altra nota lamentable és que l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre hagi hagut de repetir mantes vegades en la premsa la recomanació als propietaris de que no prenguin represàlies, el que indica que les tals represàlies en realitat o, al menys en volició, existeixen. Sempre després dels moviments agraris hi ha hagut propietaris que amb el seu procedir han fet els possibles perquè es torni a congriar la tempesta que ha acabat de passar. Després del moviment agrari del S. O. de França del 1921, els propietaris es negaren a complir les bases que havien signat per arranjar el conflicte i un d'ells s'adonà que un dels capítols pagesos, que ell i els seus avantpassats feia quatre-cents anys que conreaven les mateixes terres, no ho feien bé i procediren al seu desdonament.

Finalment, una nota també lamentable és aquella donada a la premsa de que un pagès havia evitat el desdonament, deixant la terra i pagant una quantitat al propietari. Sabut és de tothom que el judici de desdonament té per objecte treure a l'arrendatari de l'ús de la cosa arrendada. Amb el que resulta que en el cas a que es refereix la nota el propietari va aconseguir treure el pagès de la terra i cobrar una indemnització pels possibles perjudicis que li havia ocasionat, sense haver d'esmerçar el temps ni els diners que amb si porta tot judici de desdonament.

Una nota optimista. — Ho és en gran manera el que el ministre d'Agricultura d'Espanya, que pertany al partit de la Ceda, s'hagi destapat presentant a les Corts un projecte de llei sobre els conreadors d'Extremadura i conseguint la seva aprovació, i sobretot les idees que ha exposat en els diferents discursos que per a defensar el projecte ha pronunciat en les Corts i principalment en el primer, i també l'anunci que ha fet de presentar a les mateixes Corts un projecte de llei d'arrendaments, inspirat en els principis cristians de facilitar l'accés a la propietat dels conreadors de la terra, el que ha donat lloc a que l'enciclista la careta algun d'aquells pels qui la religió no és més que un freno, dient un dels seus diputats agraris que a ell li era igual que li prenguessin les terres els comunistes amb la falç i el màrtell o els catòlics amb el Sagrat Cor de Jesús.

coneixem que ens hauria estat força útil. Per contra, estem agraïts al delegat patronal italià per la seva col·laboració. La nostra organització és essencialment tripartita; seria de conseqüències greus

que un dels elements, per una causa qualsevulla, es negués a continuar la lliure discussió, sota la garantia que dona un procediment la regularitat del qual jamai no ha estat posat en dubte.

Problemes socials NOTICIARI

**La participació en els guanys.—Realitats
(D'una conferència del Sr. Gadea Vidal)**

per J. Cirera i Soler

II

Segona objecció

Hom diu que la participació en els guanys ultrapassa els límits de la justícia.

Pareu atenció. Jo tinc una heretat a la província d'Albacete, en la qual només hi treballaven obrers adscrits a la U. G. T. En implantar el meu sistema de participació en els guanys, no vaig tenir altre remei que convertir en socis meus a obrers de la U. G. T. i cabalment el capataç dels meus treballadors era un dirigent d'aquell organisme.

Un dia vaig celebrar amb ells el que podríem nomenar primera junta d'accionistes, i jo, respectuós, amb les seves creïncies, com em mana la meua religió, fins amb els enemics, potser vaig tirar una mica l'aigua al meu molí i els vaig parlar d'aquests governs que patim (la conferència era donada l'any passat), els quals amb feines es preocupen dels obrers, si no és amb fins electorals i polítics; i els hi vaig fer veure la necessitat d'ajudar als humils, explicant-los-hi a la vegada els meus plans, i aquella primera junta d'accionistes va acabar amb una mena de miting contra el govern, donat, tanmateix, pels elements de la U. G. T.; i fou perquè, en aquells moments, ja eren socis d'una societat que anava a repartir guanys tangibles.

Va ésser el mateix capataç qui em digué: «Té raó, don Josep (abans em nomenava explotador, bandit...), nosaltres sabem que ens trobem en una barraca plena d'esquerdes i d'imperficcions (es referia al socialisme), però, sigui franc, si no fos així, no ens trobaríem al mig de la carretera? Faci'ns vostè la casa que representa l'aplicació de les seves teories i veurà que de pressa deixem la barraca i el seguim a vostè i allí viurem uns i altres en pau i harmonia, perquè la lluita és la destrucció per a tots.

I tenia raó, perquè a l'obrer se l'ha considerat com una màquina i se l'ha deixat anar pel món a empentes. El dia que el fem home, vindrà amb nosaltres.

Jo feia allò per tal de treure l'obrer dels antres emmetzinats i portar-los als camps de l'Evangeli.

I ara que l'obrer troba defensat el seu ideal d'apropament a l'amo, us presentaré tres mons en els quals veureu l'ascensió en el prestigi que he anat guanyant davant els meus treballadors. Abans, i en començar a parlar-los dels meus propòsits, jo era — per als obrers,

com he dit suara —, l'explotador, el negrer, el tio ese... En sentir les explicacions de la meua teoria, quedaren astorats i deien: «Ens volen enganyar una vegada més.» Però, començarem a parlar d'accionistes i consocios, cercant la possibilitat d'augmentar les entrades comuns a tots i es decantaren a nomenar-me don Josep. Més endavant, quan ja arribàrem al repartiment de guanys, em nomenaren «El Señorito», aquest nom que hem perdut per *egoisme*, perquè el compliment del deure és el que dona el veritable senyoriu. I encara tinc una major aspiració, cobejo que aquesta gradació de qualificatius culmini en una efusió cristiana; és a dir, que quan arribi el moment de l'adversitat, la meua conducta anterior sigui una garantia de la meua bondat, i llavors arribaran fins al meu cor, i seré, i ells ho reconixeran, el que he volgut ésser, allò que mai no hauríem haver volgut deixar d'ésser: *el seu pare*.

Ja ho veieu. No han estat les meves paraules, han estat els fets, i fets esdevinguts entre elements agitadors de la U. G. T., els que han resolt l'objecció.

Tercera objecció

Hom diu que basta el salari vital per a resoldre el problema. Jo dic, però, que tanmateix és necessari perquè sense ell no es pot assolir la primera directriu, d'assegurar a l'obrer el *dret a la vida*. Jo penso, no obstant, que es precisa alguna cosa més que el salari vital, el qual, per altra banda, no és tan fàcil de concretar, per tal com ha d'ésser suficient a atendre les necessitats individuals i familiars del treballador.

Amb el sistema que tinc establert, la dificultat queda resolta. En el contracte de societat que tinc establert amb els meus treballadors, cada un d'ells té dret a percebre, a compte de guanys, la quantitat necessària per a viure, i *és ell mateix qui l'assenyala*. Sabeu què va succeir quan els hi vaig proposar? Hi hagué treballador tan gassiu per a si mateix, que va demanar tres pessetes de jornal, perquè pensava que així, en venir el repartiment de guanys, aquests serien majors si havia gastat menys. Vaig haver d'ésser jo qui fixés el que havia de cobrar cada un a l'avanzada.

(Acabarà.)

Llegiu EL TEMPS

L'homenatge d'Unió Democràtica de Catalunya a Josep M.ª Casasses

Fa tot just ara dos anys que Unió Democràtica de Catalunya celebrava el seu Primer Congrés i amb ell restava estructurat en partit el que fins aleshores — en l'any que portava d'existència — havia estat circumscrit a un agrupament polític que havia actuat gairebé exclusivament a Barcelona.

Era llavors que el Comitè de Govern va nomenar a Josep Maria Casasses per a exercir el càrrec de Secretari General, que deixava vacant Josep M.ª Trias i Peitx, en passar a impulsar una nova activitat del Partit.

Durant el transcurs d'aquests dos anys, el Secretariat d'U. D. de C. ha desenvolupat infinitat d'activitats: Estructuració del Partit; creació de delegacions, amb la consegüent tasca proselitista; eleccions al Parlament de Catalunya; Congressos de Vic, Tarragona i Girona; eleccions a diputats de la República; eleccions municipals; actes de propaganda arreu de Catalunya; edició de fullets i publicacions i un sens fi d'altres tasques que, si bé no trascendeixen al públic, són el nexa eficaç per a l'actuació política, com són, per exemple, correspondència, tràmits legals, organització interna de delegacions i seccions. Sempre amb el major encert i eficàcia han estat resolts els problemes de cada moment, la lluita amb les dificultats i entrebancs. Sempre airós s'ha sortit de les empreses, segellant-les amb aquell caire personal de simpatia que prové de la bona voluntat esmerçada en elles.

Darrerament, Casasses s'ha vist obligat a deixar el seu lloc de treball intens; les seves tasques professionals li ocupen tot el temps i tota la seva activitat. L'organisme executiu d'U. D. de C. s'ha vist obligat a acceptar aquesta indeclinable decisió del que fins ara havia estat el seu col·laborador immediat, però ha volgut premiar l'abnegació amb que havia servit els ideals del Partit.

La realitat ha vingut a confirmar la simpatia amb què tota la U. D. de C. ha vist l'actuació del seu Secretari General.

El dissabte passat hom celebrava l'homenatge amb un sopar ofert al senyor Casasses. Amb tot i el caràcter íntim i apolític que se li havia donat de bon començament, foren gran nombre els afiliats que volgueren associar-se a l'acte. Hi havia els senyors Carrasco i Formiguera, Coll i Alentorn, Roca i Caball i Vila d'Abadal del Comitè de Govern; Al-

varós, Duran i Canyameres, Rafael Morató, A. Oliveres i Ramon Sunyer, que representaven el Consell Nacional. El Secretari general interí i vice-secretari, senyors Ignasi Puigdollers i Antoni Trapé. Robert Blanquer, del Comitè Intercomunal de Barcelona-ciutat. Sixte Cambra i M. Comas Esquerre, de la Junta Directiva de l'Entitat Matriu. Per la Federació de Joventuts hi concorregueren Ignasi Maluquer i A. Martí Valls, acompanyats de Joaquim Huguet, Joan Prado i J. J. Morgades i altres membres de la Joventut central. També hi havia una nodrida representació de les seccions femenines: Sres. vídua Trapé, Azemar, S. Crespo, Armengol, d'Alvarós i moltes d'altres.

Tot l'àpat transcorregué dintre de la més alegre i cordial companyonia, servit pel Restaurant Regàs.

A l'hora de servir els postres s'aixecà a oferir l'àpat el senyor Roca i Caball, el qual féu un càlid elogi del senyor Casasses. Aquest, amb paraula emotiva, agrai a tots els presents — representació genuïna d'U. D. de C. — l'ofertament que se li feia. També feren ús de la paraula F. Duran i Canyameres, Ignasi Maluquer i M. Carrasco i Formiguera, els quals posaren de relleu els diferents aspectes de la brillant actuació de l'homenatjat en el seu càrrec.

Consiguem a continuació les adhesions rebudes, que demostren a bastament com era volgut i admirat l'homenatjat en totes les contrades on ha actuat Unió Democràtica de Catalunya. Són com segueix: Josep M.ª Trias i Peitx, J. Pujol-Busquet, Pau Romeva, P. Muñoz i Castanyer, Ignasi Bassas; Manuel Puges, Joan J. Mitjavila, Delegació de Gràcia, Valls Cascante, Carles Busquet, Josep Carbonell, Lluís Castro, Joan Mateu, Obra d'Equitat Social, Frederic Sirera, Delegació i Joventut de Sant Andreu, Valls de Gomis, Maurici Serrahima, Tomàs Garcés, Martí Montois, Federació de Joventuts, J. Vives i Borrell, Josep Juan i Barés, Andreu Palet, Joventut de Gràcia, Josep M.ª Malet, Marçal Trilla, Serra i Adzet, Josep M.ª Vilaseca, EL TEMPS, Josep Vilaplana, Delegació i Joventut d'Horta, Josep Llobet, Delegació de Banyoles, J. Palmada, Delegació de Sant Gervasi, Ignasi Bosc, Jaume Fisas, Delegació de Girona, Delegació de Lleida, Alfons Dalmau, Xavier Rúbies, U. D. de Balaguer, Moisès Aran, Delegació de Sabadell, de Terrassa i de Sitges, Dr. Miquel Civil, Dr. F. de P. Badia, Marian Altimires, Delegació de Mataró, Antoni Brunet, Delegació de Gironella, Antoni Recasens, Marian Altimires,

res, Delegació de Tarragona, Delegacions de Falset, Berga, Vic i Blanes i encara molts d'altres que no consignem per a no fer massa llarga la llista.

U. D. de C.

Visites a les delegacions. — Complimentant l'acord del Consell Nacional d'aquell Partit polític, el C. de G. prepara una sèrie de visites a les delegacions i nuclis d'adherits d'arreu de Catalunya. La primera s'efectuarà a Sabadell i tindrà lloc probablement el vinent dimecres a la nit en el lloc que ja serà avisat als membres d'aquella delegació.

Missa del Gall

A Santa Maria de Campanya. — Una colla d'amics ha començat unes gestions per poder fer celebrar una Missa de mitja nit a Santa Maria de Campanya (Mas Castanyer) de Sant Cugat del Vallès. Hom hi aniria i tornaria en autocar. Com sigui que el nombre de places hauria d'ésser limitat, hom prega a aquells a qui pogués interessar aquesta idea, de comunicar-ho a Francesc Romans, Rivedeneira, 4, primer, telèfon 20400, tots els dies feiners de 4 a 8 de la tarda.

Cercle Obrer Parroquial de Sarrià.

Diada Obrera. — El diumenge vinent, dia 16, aquest cercle ha organitzat una diada d'oració, revisió i d'estudi. A les vuit hom dirà una Missa d'homenatge a Jesús obrer a la Parròquia. A les deu, hom efectuarà la sessió de revisió i controvèrsia sobre el tema: «Com organitzarieu un Casal obrer?», a la sala del cercle, (Rector Volta, 5).

Les lliçons properes. — D'acord amb el programa, la setmana present ha estat dedicada a la novena a la Immaculada. El dimarts vinent i dijous es reprendran les lliçons a la Sala d'Actes del Foment de Pietat (Duran i Bas, 11) pel Dr. Feliu Tressera, prev., a dos quarts de vuit del vespre.

F. J. C. de C.

Subfederació de dependents. — A l'estatge del Secretariat General (Boters, 6, pral.), hom començarà el vinent dissabte, dia 15, a les vuit del vespre, el cercle d'estudi ja anunciat.

Agrupació coral. — Tots els dimecres, de deu a dos quarts de dotze de la nit, tenen lloc els assaigs de l'Escola Coral, en el local del grup «Pau Claris» (Alt de Sant Pere, 41).

Acabà de sortir el «Cançoner excursionista», que comprèn més de cinquanta cançons adequades. Hom pot fer-ne comandes al Secretariat general d'aquella F. J. C.

El nou estatge. — Hom recorda novament el trasllat del Secretariat general i oficines de la F. J. C. al carrer de Boters, 6, i la necessitat de no dirigir-se a l'antic domicili, per tal com ja no hi ha ningú. Hem conservat el mateix telèfon, que és el 19904.

Sardanes

Foment de la Sardana. — Segueixen donant-se setmanalment les lliçons de ballar sardanes a l'estatge del Foment (Pi, 11) tots els dijous, a dos quarts de vuit, per autoritzats mestres.

Sardanes a Sant Andreu. — Demà, diumenge, a les onze del matí, ballada de sardanes als jardins del Foment Sardanista Andreuenc (Sant Andreu, 146), a càrrec de la cobla Catalònia.

T. G. Núria: Boters, 10, int.: Tel. 17053

Llibre Nou

L'IMPERI AUTÈNTIC

Poemes

J. Vives i Borrell

En les principals
llibreries: 3 ptes.